

bankens Raadighed for derved at give den Styrke til at sikre Kronekursens Stabilitet og for at sætte Banken i Stand til, naar den maatte anse det rette Tidspunkt for at være inde, at kunne føre Valutaspørgsmaalet til den endelige Løsning.

Et andet Mindretal (Niels Frederiksen og Rode) udtaler, at Nationalbanken har et berettiget Krav paa Klarhed med Hensyn til, hvilken Valutapolitik den med Rigsdagens Tilslutning kan føre. Det er de to Medlemmers Opfattelse, at vort Samfund og Erhvervslivet vil lide stor Skade saavel ved fortsat Usikkerhed i Valutaen som ved en Gennemførelse af Paritetspolitikken. De har derfor stillet to Forslag til Stabilisering af vor Krone paa det eneste Niveau, hvor en saadan Stabilisering øjeblikkelig kan gennemføres, nemlig ved den højeste Guldverdi, som efter deres Opfattelse svarer til Kronekurs og Prisniveau (90 Øre): et principalt Forslag sigtende til en endelig Stabilisering og et subsidiært sigtende til en midlertidig Stabilisering paa et Aaremaal, der er tilstrækkelig langt til at give Erhvervslivet fuld Ro til at udvikle sig paa et fast Grundlag, hvorefter Beslutning vedrørende Fremtiden i Tide kunde tages. De har nævnt 5 Aar, Stabiliseringen skulde i begge Tilfælde sikres gennem Guldindløselighed (Guldbarrefod).

Intet af Forslagene fandt Tilslutning hos de andre Partier.

De to Medlemmer tilføjer, at der ikke har foreligget Forslag om Stabilisering paa noget andet Grundlag og navnlig ikke fra Nationalbanken.

Med Hensyn til Flertallets Udtalelse bemærker de to Medlemmer, at de er enige i dennes 3. Stykke, og da den i øvrigt hovedsagelig gaar ud paa at fastslaa, at Spørgsmaalet om Valutakreditternes Anvendelse vil blive Genstand for Valutaudvalgets Overvejelse og Afgørelse i hvert enkelt kommende Tilfælde, behøver de derfor ikke at gøre yderligere Bemærkninger til Udtalelsen.

P. U. V.
Sv. Trier.

Til Erhvervsministeren.